

Audiència. Pau. La centralitat de Crist

17/01/2007

Benvolguts germans i germanes,

En la catequesis anterior, fa quinze dies, vaig tractar de traçar les línies essencials de la biografia de l'apòstol sant Pau. Vam veure com la trobada amb el Crist en el camí de Damasc va revolucionar literalment la seva vida. El Crist es va convertir en la seva raó d'ésser i en el motiu profund de tot el seu treball apostòlic. En les seves cartes, després del nom de Déu, que apareix més de 500 vegades, el nom

esmentat amb més freqüència és el del Crist (380 vegades). Per tant, és important que ens adonem de com Jesucrist pot influir en la vida d'una persona i, per tant, també en la nostra pròpia vida. En realitat, Jesucrist és la culminació de la història de la salvació i, per tant, el veritable punt que marca la diferència també en el diàleg amb les altres religions.

En veure sant Pau, podríem formular així la pregunta de fons: Com es produeix la trobada d'un ésser humà amb el Crist? En què consisteix la relació que es deriva d'ell? La resposta que dóna sant Pau es pot dividir en dos moments.

En primer lloc, sant Pau ens ajuda a comprendre el valor fonamental i insubstituïble de la fe. En la carta als Romans escriu: "Pensem que l'home és justificat per la fe, sense les obres de la Llei" (*Rm* 3, 28). I també en la

carta als Gàlates: "L'home no es justifica per les obres de la llei sinó només per la fe en Jesucrist; per això nosaltres hem cregut en el Crist Jesús a fi d'aconseguir la justificació per la fe en el Crist, i no per les obres de la Llei, ja que per les obres de la Llei ningú no serà justificat" (*Rm 2, 16*).

"Ser justificats" significa ser fets justos, és a dir, ser acollits per la justícia misericordiosa de Déu i entrar en comunió amb Ell; en conseqüència, poder entaular una relació molt més autèntica amb tots els nostres germans: i això sobre la base d'un perdó total dels nostres pecats. Doncs bé, sant Pau diu amb tota claredat que aquesta condició de vida no depèn de les nostres possibles bones obres, sinó solament de la gràcia de Déu: "Som justificats gratuïtament per la seva gràcia, en virtut de la redempció realitzada en el Crist Jesús" (*Rm 3, 24*).

Amb aquestes paraules, sant Pau expressa el contingut fonamental de la seva conversió, el nou rumb que va prendre la seva vida com resultat de la seva trobada amb el Crist ressuscitat. Sant Pau, abans de la conversió, no era un home allunyat de Déu i de la seva llei. Al contrari, era observant, amb una observança fidel que fregava en el fanatisme. No obstant això, a la llum de la trobada amb el Crist va comprendre que amb això només havia buscat construir-se a si mateix, la seva pròpia justícia, i que amb tota aquesta justícia només havia viscut per a si mateix. Va comprendre que la seva vida necessitava absolutament una nova orientació. I aquesta nova orientació l'expressa així: "La vida, que visc al present en la carn, la viu en la fe del Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar a si mateix per mi" (*Ga* 2, 20).

Per tant, sant Pau ja no viu per a si mateix, per a la seva pròpia justícia.

Viu del Crist i amb el Crist: donant-se a si mateix; ja no buscant-se i construint-se a si mateix. Aquesta és la nova justícia, la nova orientació que ens dóna el Senyor, que ens dóna la fe. Davant la creu del Crist, expressió màxima del seu lliurament, ja ningú pot gloriar-se de si mateix, de la seva pròpia justícia, aconseguida per si mateix i per a si mateix.

En un altre passatge, sant Pau, fent-se ressò del profeta Jeremies, aclareix el seu pensament: "Qui es gloria, que es gloriï en el Senyor" (*1 Co* 1, 31; *Jr* 9, 22 s); o també: "Quant a mi Déu em lliuri de gloriar-me si no és en la creu del nostre Senyor Jesucrist, per la qual el món és per a mi un crucificat i jo un crucificat per al món!" (*Ga* 6, 14).

En reflexionar sobre el que vol dir justificació no per les obres sinó per la fe, hem arribat al segon element

que defineix la identitat cristiana descrita per sant Pau en la seva vida. Aquesta identitat cristiana consta precisament de dos elements: no buscar-se a si mateix, sinó revestir-se del Crist i lliurar-se amb el Crist, per a participar així personalment en la vida del Crist fins a submergir-se en ell i compartir tant la seva mort com la seva vida.

És el que escriu sant Pau en la carta als Romans: "Hem estat batejats en la seva mort. Hem estat sepultats amb ell. Som una mateixa cosa amb ell. Així també vosaltres, considereu-vos com morts al pecat i vius per a Déu en el Crist Jesús" (cf. *Rm* 6, 3 . 4 . 5 . 11). Precisament aquesta última expressió és simptomàtica, perquè per a sant Pau no n'hi ha prou amb dir que els cristians són batejats o creients; per a ell és igualment important dir que ells "estan en el Crist Jesús" (cf. també *Rm* 8 , 1 . 2 . 39; 12, 5; 16,3. 7. 10; *1 Co* 1, 2. 3, etc.).

En altres ocasions inverteix els termes i escriu que "el Crist està en nosaltres/vosaltres" (*Rm* 8, 10; *2 Co* 13, 5) o "en mi" (*Ga* 2, 20). Aquesta compenetració mútua entre el Crist i el cristià, característica de l'ensenyament de sant Pau, completa la seva reflexió sobre la fe, per tal com la fe, encara que ens uneix íntimament al Crist, subratlla la distinció entre nosaltres i ell. Però, segons sant Pau, la vida del cristià té també un component que podríem anomenar "místic", ja que implica entotsolar-nos en el Crist i el Crist en nosaltres. En aquest sentit, l'Apòstol arriba fins i tot a qualificar els nostres sofriments com els "sofriments del Crist en nosaltres" (*2 Co* 1, 5), de manera que "vam dur sempre en el nostre cos pertot arreu la mort de Jesús, a fi que també la vida de Jesús es manifesti en el nostre cos" (*2 Co* 4, 10).

Tot això hem d'aplicar-lo a la nostra vida quotidiana seguint l'exemple de sant Pau, que va viure sempre amb aquest gran horitzó espiritual. D'una banda, la fe ha de mantenir-nos en una actitud constant d'humilitat davant Déu, més encara, d'adoració i lloança en relació amb Ell. En efecte, el que som com cristians ho devem només a ell i a la seva gràcia. Per tant, atès que res ni ningú no pot prendre el seu lloc, és necessari que a res ni ningú rendim l'homenatge que rendim a ell.

Cap ídol ha de contaminar el nostre univers espiritual; en cas contrari, en comptes de gaudir de la llibertat arribada, tornarem a caure en una forma d'esclavitud humiliant. Per altra banda, la nostra radical pertinença al Crist i el fet que "estem en Ell" ha d'infondre'ns una actitud de total confiança i d'immensa alegria.

En definitiva, hem d'exclamar amb sant Pau: "Si Déu està per nosaltres, qui estarà contra nosaltres?" (*Rm* 8, 31). I la resposta és que res ni ningú "no podrà separar-nos de l'amor de Déu manifestat en el Crist Jesús, Senyor nostre" (*Rm* 8, 39). Per tant, la nostra vida cristiana es recolza en la roca més estable i segura que pugui imaginar-se. D'ella traiem tota la nostra energia, com escriu precisament l'Apòstol: "Tot ho puc en Aquell que em conforta" (*Flp* 4, 13).

Així, afrontem la nostra existència, amb les seves alegries i dolors, sostinguts per aquests grans sentiments que sant Pau ens ofereix. Si els vivim, podrem comprendre quanta veritat hi ha en allò que el mateix Apòstol escriu: "Jo sé bé en qui tinc posada la meva fe, i estic convençut que és poderós per a guardar el meu dipòsit fins a aquell dia", és a dir, fins al dia definitiu (*2 T*

1, 12) de la nostra trobada amb el
Crist jutge, Salvador del món i nostre.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
pau-la-centralitat-de-crist/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-pau-la-centralitat-de-crist/) (09/08/2025)